

Jeg kan ikke se andet, end at her opfylder vi både, at kommunalbestyrelsen kan iværksætte et uvildigt tilsyn, og at man får det lokale islæt, så man ved, hvad det er for nærvær, social omsorg, hvad det er for en ånd, der er på det plejehjem, og at man også følger ting som medicinering. Og enhver ansvarlig praktiserende læge, der har et sådant tilsyn, vil, hvis han eller hun fornemmer, at der er et problem, selvfølgelig bede embedslægen om hjælp til at se på problemet.

Så jeg er ganske tryk, hvis det her beslutningsforslag bliver ført ud i livet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

B 52: Første behandling af beslutningsforslag nr. B 52:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af kvalitetsstandarder i plejesektoren.

Af Erik Larsen (V) og Pia Christmas-Møller (KF) m.fl.

(Fremsat 21/11 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse af et beslutningsforslag fra sidste år. Som jeg nævnte ved førstebehandlingen, så er regeringen enig i hensigten om at sætte de ældre i centrum. Regeringen er også enig med forslagsstillerne i, at der skal være mere fokus på kvaliteten, når det gælder ældreomsorgen.

Derfor arbejder regeringen også både konstruktivt og løbende med at forbedre kvaliteten

af ældreplejen. Senest har et flertal her i Folketinget besluttet at udvide kvalitetsstandarderne til også at omfatte kommunal genoptræning og den fleksible hjemmehjælp.

Som jeg ligeledes nævnte ved førstebehandlingen sidste år, så har vi allerede i dag lovgivning om udarbejdelse af kvalitetsstandarder for personlig og praktisk hjælp. Disse kvalitetsstandarder dækker i forvejen et omfattende, men også centralt område af ældreomsorgen.

Ordningen er for øjeblikket til evaluering, og der afventes en endelig rapport i den nærmeste fremtid.

Regeringen er åben over for en diskussion om en udvidelse af kvalitetsstandarder, og det vil være hensigtsmæssigt at basere overvejelserne om en udvidelse af området på de erfaringer, der høstes med kvalitetsstandarder for den personlige og den praktiske hjælp.

Det er derfor min vurdering, at en stillingtagen til den fremtidige anvendelse af kvalitetsstandarder bør overvejes nøjere, når en evaluering af den nuværende ordning ligger klar.

Forslagsstillerne nævner ligeledes, at alle plejehjem og plejeboliger skal opfylde nærmere fastsatte kvalitetsstandarder.

Regeringen har faktisk i slutningen af sidste år lanceret certificeringsordningen, som er udarbejdet af Institut for Serviceudvikling. Certificeringsordningen er et tilbud til kommuner og andre serviceleverandører, der vil skabe et redskab til at måle og dokumentere kvaliteten i ældresektoren. Certificeringsordningen er dermed et tilbud, der bl.a. vil kunne medvirke til at sikre den ønskede kvalitet og et kvalitetsløft i plejehjem og plejeboliger.

Tanken bag ordningen er den, at en serviceleverandør via en række målepunkter skal kunne dokumentere kvaliteten af den service, der leveres. Man kan ikke få et certifikat, hvis man ikke arbejder målrettet med at sikre brugertilfredshed, medarbejderkvalifikation, arbejdsmiljø og opfyldelse af de politiske målsætninger for ældreplejen, der er vedtaget i kommunen.

Ordningen er frivillig for kommunerne, men vi har i regeringen store forventninger til den positive effekt, den vil få på kvaliteten i ældreplejen generelt.

I forbindelse med forslagsstillernes ønske om nøgletal for medicinforbruget, har sundhedsministeren oplyst mig om, at han modtager en redegørelse fra Sundhedsstyrelsen og Lægemedelstyrelsen om, hvilke muligheder der er for at få en intensiv overvågning af lægernes ordne-

ringspraksis, bl.a. i relation til ældre. Redegørelsen, forstår jeg, er under overvejelse i Sundhedsministeriet.

Som jeg tidligere har nævnt, er intentionerne i forslaget om en stadig bedre kvalitet i ældreplejen gode. Regeringen er interesseret i løbende at udvikle kvalitet i ældreplejen og synliggøre dette for borgerne.

René Skau Björnsson (S):

Fru Grete Schødt's døjer stadig væk med sin tandpine, så jeg er her endnu en gang på hendes vegne.

Også det her forslag er en genfremsættelse fra sidste folketingsår: det er så den tredje i dag.

I Socialdemokratiet er vi, som alle ved, meget optaget af at sikre en god kvalitet i ældreomsorgen generelt for de ældre.

I løbet af det sidste år er der jo også gennemført en hel del på ældreområdet, senest ved finansloven for 2001 og gennemførelsen af den såkaldte ældrepakke til forbedring af ældreplejen og de ældres vilkår.

Socialministeren er nu i fuld gang med at føre mange gode lovgivningsmæssige og administrative initiativer på ældreområdet ud i livet.

I relation til det her forslag hæfter jeg mig ved, at årsagen til, at Venstre og Det Konservative Folkeparti ønsker kvalitetsstandarder for hele ældreplejen, er ønsket om at skabe konkurrence mellem udbydere af ældrepleje, som det fremgår af bemærkningerne til forslaget.

Man kan derfor godt forledes til at tro, at forslaget således er endnu en fortsættelse af Venstres felttog for udliciteringer, som vi jo efterhånden kender ganske godt fra de seneste ugers mediedebat.

For mig handler indførelsen af kvalitetsstandarder i ældreplejen mere om at skabe tryghed for ældre mennesker. De ældre har krav på at få at vide, hvilken hjælp de er berettiget til i kommunens ældrepleje.

Jeg savner derfor personlig en menneskelig tilgang fra Venstre og Det Konservative Folkeparti til anvendelsen af kvalitetsstandarder, der mere handler om sikringen af og informationen om den gode omsorg og pleje end at skabe standardiserede markedsløsninger.

I dag er kommunerne allerede forpligtet til at udarbejde serviceinformationer om kommunernes service til borgerne. Det gælder også på ældreområdet.

Jeg mener, at serviceinformationen på en god måde overflødiggør forslaget fra Venstre og De

Konservative om at udbrede obligatoriske kvalitetsstandarder, der skal gælde for hele ældreplejen.

Vi lægger i Socialdemokratiet meget stor vægt på, at vi løbende drøfter kvaliteten i vores ældrepleje, og vi er glade for socialministerens tilsagn om en aktiv indsats på det her område.

Men Socialdemokratiet støtter ikke det her forslag, og det kan Det Radikale Venstre heller ikke, har jeg lovet at sige.

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

Det er Socialdemokratiets ordfører, som jeg gerne vil stille det spørgsmål, om det er rigtigt opfattet, at når Socialdemokratiet snakker om kvalitetsstandard, så er det kvalitetsstandarder, der skal være fuldstændig ens på alle plejehjem over hele landet. Eller vil man godt være med til at se på, hvordan de lokale forhold er, og se på, at det er nærvær og omsorg, der er den væsentligste del af det, der ligger i kvalitetsstandard?

(Kort bemærkning).

René Skau Björnsson (S):

I Socialdemokratiet lægger vi stor vægt på, at der er medindflydelse på de kvalitetsstandarder, der bliver lavet, altså at brugerrådet er involveret, at ældrerådet er involveret, at det bliver så fleksibelt som muligt og tilpasset de lokale forhold.

Det, der bare skurrer lidt i vores ører i det her forslag, er fremhævelsen af eller ønsket om – det står meget eksplicit i forslaget – at der skal skabes mere konkurrence mellem de forskellige udbydere af ældreomsorgen. Jeg synes, det er overflødigt, når vi snakker om ældreomsorg og pleje i det hele taget, at det skal drages ind.

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

Nå, dér slap det ud, at det var et spørgsmål om, at Socialdemokratiet var bange for, at der ad bagdøren var tale om udbud eller deslige.

Når vi snakker om kvalitet, kan vi se af undersøgelser i Greve Kommune, hvor både det offentlige og private har med pleje, rengøring og omsorg at gøre, at tilfredsheden er betydelig større med de private, og at den er stigende med det offentlige, fordi der er kommet konkurrence. Tilfredsheden gælder selvfølgelig også her omsorgen og nærværet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Og så hr. John Vinther som ordfører.

John Vinther (KF):

Også under dette forslag er fru Pia Christmas-Møller forhindret i at være til stede, så jeg skal kortfattet redegøre for Det Konservative Folkepartis holdning.

Beslutningsforslaget tjener flere formål.

For det første at sikre, at kommunalbestyrelsen får fastsat nogle nærmere bestemte kvalitetsstandarder for alle dele af ældreomsorgen fra personlig hygiejne til kostplaner. Også her åbnes der for at inddrage lokale aktører, når disse kvalitetsstandarder skal formuleres.

For det andet skal det være nemmere for ældre at sammenligne plejehjem og plejeboliger i forskellige kommuner, og vi tror på, at fastsættelsen af kvalitetsstandarder for ældreplejen øger gennemsigtigheden og gennemskueligheden for de ældre, når de skal vælge en plejehjemsplads eller en plejebolig.

Forslaget skal naturligvis ses i sammenhæng med de to foregående, og også for så vidt angår dette forslag, kan Det Konservative Folkeparti varmt anbefale det.

Villy Søvdal (SF):

Også her er jeg i stand til at bruge taler, jeg tidligere har brugt, det er jo fordelene ved genfremstillinger, og jeg vil så gøre opmærksom på, at det er fint med kvalitetsstandarder, det er fint at beskrive, og jeg tror i øvrigt, det er i gang i en stribe kommuner.

Jeg tror, problemet er, at det nogle gange er svært at beskrive god kvalitet. Det er lettest for de hårde data, kan man sige, men med hensyn til de mere bløde ting er det jo svært, men ikke desto mindre vigtigt at gå i gang med opgaven og beskrive, hvad man synes er kvalitet.

Bortset fra det forekommer det mig ikke at være det mest revolutionerende forslag, vi har behandlet i Folketinget.

Noget af det, man kan være bekymret over, er jo, at hvis man skriver meget, bruger meget tid på den slags sysler, uden at der tilføres ressourcer til ældreområdet i øvrigt, kan der ske det, at det bliver de meget skrivende, der kommer til at bestemme, og selv om man gerne vil omsorg med det her, kommer man i virkeligheden til at fjerne omsorg. Det synes jeg er problemet ved at bevæge sig alt for langt lovgivningsmæssigt ind i det.

Det er klart, at man også må diskutere, hvor detaljeret Folketinget i øvrigt skal lovgive om ting, der skal gøres rundtomkring. Det her forekommer mig at have et meget højt detaljeringsniveau.

Endelig er det jo klart, at det her beslutningsforslag er skrevet inden udliciteringshistorien fra Aalborg for alvor kom frem, vel også inden de svenske erfaringer med udlicitering blev vurderet i en rapport, der konstaterer, at det er gået tilbage med kvaliteten i svensk ældreomsorg efter udlicitering. Den vurdering var ganske uddybende refereret i Politiken i går.

Derfor er det klart, at Vestrens ubøjelige tro på, at der findes et middel til lyksalighedernes land på det område, og det hedder udlicitering, næppe lader sig anfægte af ting, der sker andre steder. Det tror jeg egentlig ikke på, men for SF's vedkommende synes vi, det er et meget mere direkte bud, der skal til, hvis vi skal forbedre kvaliteten på ældreområdet.

Noget af det, vi gjorde med finansloven, var at tilføre ressourcer, der sikrer bedre genoptræning, sikrer økonomi, der gør det billigere for kommunen at bygge ældrecentre, tilknyttede servicearealer og den slags ting.

Jeg synes, det her meget er ord.

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti kan fuldt tilslutte sig intentionerne i forslaget om at indføre kvalitetsstandarder for pleje- og omsorgsindsatsen i kommunerne, i det omfang kvaliteten overhovedet kan måles og vejes. F.eks. kunne kvalitetsstandarder være et godt redskab i forbindelse med at give de ældre og deres pårørende en vis form for tryghed, hvis omsorgen rent måleligt var i orden og man kunne vælge imellem plejehjem eller plejebolig. En forbrugervejledning kunne være en god hjælp på dette område.

Det er heller ikke så ringe, hvis offentligheden får adgang til at sammenligne kvalitetsstandarderne. Det ville forhåbentlig kunne føre til, at kommunerne for alvor kom op på mærkerne og konkurrerede på kvalitet og dermed gjorde livskvaliteten bedre på ældreområdet.

Men nok så mange fine kvalitetsstandarder ændrer jo ikke i sig selv på de forfærdelige tilfælde af manglende omsorg og direkte misrøgt af de svage ældre, vi ser gang på gang.

Kommunerne har i mange tilfælde jo totalt tilsidesat deres tilsynsforpligtelse, og som jeg var inde på i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 51, er det som at sætte ræven til at vogte gæs,

hvis det stadig skal være kommunerne selv, der skal kontrollere de krav til kvalitet i omsorgen, som de tillige selv har hånds- og halsret over at udarbejde og fastsætte målsætningen for. Hvad hvis kommunerne nu fastsætter en meget lav kvalitetsstandard? Jamen så vil kommunernes egne kontrollanter jo give grønt lys for, at bleen bliver vendt en ekstra gang, at fru Jensen kun kommer på toiletet én gang i døgnet eller bliver lagt i seng midt om eftermiddagen.

Det altafgørende for kvalitetsniveauet i ældreplejen er samværet og den omsorg og respekt, de ansatte viser de ældre, og at kommunerne bruger ressourcer nok til, at der bliver tid til denne omsorg. Specielt ser vi jo, at andelen af meget plejekrævende demente er stærkt stigen- de.

Med hensyn til den praktiske hjælp i hjemmet er kvaliteten umiddelbar målelig. Hvis en tildelt hjemmehjælpstime reelt var på 60 minutter, ville det være et kvalitetsløft i sig selv, som var til at tage og føle på med eller uden certifikat. Kommunerne snyder jo faktisk på vægten, når en hjemmehjælpstime faktisk kun er på 45 minutter.

Dansk Folkeparti er som sagt positiv over for intentionerne i forslaget, men det må ikke blive et bureaukratisk og ressourcekrævende system, hvor standarderne prioriteres højere end hensynet til de svage ældre.

Jeg vil gerne slutte med et citat fra, hvad Charlotte Fredberg, der er formand for Pårørendegruppen for Svage Ældre, for et stykke tid siden udtalte til Jyllands-Posten:

»...kvalitet i plejen måles stadig på, at maden er varm præcis kokken 17, at skænken er tørret af én gang om ugen, og at der er bad kokken 7 om morgenen. Og ikke omsorg, varme og menneskelighed der ikke kan sættes ind i et skema.«

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten er ligesom stort set alle andre ordførere også enig med forslagsstillerne i, at det er en god idé at definere nogle kvalitetskrav til ældreplejen.

Det pudsige er, at det dog faktisk sker i rigtig mange kommuner i dag. Der er masser af dem, der har fastsat kvalitetsmål. Det er udmærket. Det er også udmærket, at det bliver genstand for offentlig debat, og der er også flere steder, hvor man som f.eks. på Sølund i København arbejder med etisk regnskab og den slags ting. Men mål og standarder, og hvad man nu vælger at kalde dem, har jo kun reel mening, hvis der også er de

økonomiske og personalemæssige ressourcer til at opfylde dem, og det er jo nok i virkeligheden dér, langt det største problem ligger. Det er reelt dér, skoer trykker.

Vi så jo også gerne, at man fra Folketingets side fastsatte nogle mindstekrav, som kommunerne skulle opfylde. Det ville øge retssikkerheden for borgerne, og det kunne f.eks. være regler for fysiske rammer, det kunne være regler om, hvor tit man skulle yde hjemmehjælp på forskellige områder og sådan nogle ting.

Men det, der er problemet i det her forslag, er, at det igen bygger på en illusion om ældreplejen som et marked, hvor den ældre med f.eks. Interntet til hjælp eller lignende kunne finde den udbyder, der bedst modsvarede den ældres ønsker og behov. Det er helt i tråd med det, som vi har set i de to andre forslag. Det er en illusion fuldstændig ude af trit med virkeligheden.

Helt rodet bliver det så og heller ikke smart, når man i bemærkningerne bruger medicinering som et eksempel, eftersom det jo er den ældres egen læge, der står for medicineringsstandarden, eller hvad man skal sige, så det er ikke noget, man skal gå ind i, medmindre man altså agter at fratage den ældre på plejehjem muligheden for selv at vælge sin egen praktiserende læge og skal have en kommunalt ansat læge til at foretage det. Derfor kan medicinering ikke være noget eksempel på et sted, hvor man skulle gå ind på den måde.

Derimod kunne man f.eks. sikre sig noget helt andet. Man kunne f.eks. sikre sig, at alle former for praktisk og personlig bistand blev ydet ud fra en tankegang om et forebyggende og aktive- rende sigte, og på den måde være med til at bevare den bedst mulige funktionsevne og det bedst mulige funktionsniveau hos den enkelte ældre. Sådan nogle ting kunne man skrive ind i det.

Enhedslisten synes altså, det er en god idé med kvalitetsstandarder, men de skal tage udgangspunkt i den ældres virkelighed og ikke i en eller anden ideologisk illusion om sådan et ældreplejesupermarked, som gennemsyrrer det her forslag, som det også gennemsyrrer de andre.

Tove Videbæk (KRF):

Kommunerne har allerede for nuværende pligt til at udarbejde kvalitetsstandarder en gang årlig for den personlige og praktiske hjælp.

Kvalitetsstandarder skal være udarbejdet af kommunerne senest ved udgangen af 1998, står der i loven, men så sent som 1. juli 1999 kunne

det konstateres, at halvdelen af kommunerne ikke havde truffet beslutning vedrørende kvalitetsstandarder, og knap en tredjedel af kommunerne havde slet ikke reageret på kravet i lovgivningen om dette.

De fleste kommuner har dog nu arbejdet med analyser af hele ældreområdet og har opstillet mål og visioner for fremtiden, men alt for mange kommuner har stadig væk ikke formuleret kvalitetsstandarder på den personlige og praktiske hjælp, som loven kræver, og det kan ingen være tjent med, slet ikke de ældre.

Jeg begriber egentlig ikke, at en kommune bare sådan kan undlade at holde loven i flere år, uden at der er mulighed for sanktioner over for sådan en kommune. I andre lande har man udarbejdet en praksis, hvor man pålægger kommunerne bøder, hvis de ikke overholder loven. Det var måske noget, vi også kunne overveje i Danmark. Faktisk har LO-formand Hans Jensen og FOA-formand Poul Winkler sidste år foreslået, at vi kunne begynde at give bøder for dårlig hjemmehjælp ude i kommunerne.

Socialministeriet har også for lang tid siden bebudet, at der i maj/juni 2000 ville komme en rapport vedrørende arbejdet med kvalitetsstandarder i kommunerne, men denne rapport har vi ikke set endnu, så et konkret spørgsmål til socialministeren om, hvordan det går med den rapport.

Formålet med kvalitetsstandarderne er jo at sikre ens afgørelse, og at borgerne kender deres rettigheder og ved, hvad de kan forvente i en given kommune. At sikre kvalitet i plejen og omsorgen for de svage ældre må da være en af de vigtigste udfordringer for velfærdsstaten og for kommunerne. Hensynet til ældres trykthed, ligestyrelse og medbestemmelse er blandt de centrale værdier, som bør præge et velfærdssamfund og kommunernes målsætninger på det her område.

I det konkrete beslutningsforslag her, B 52, er der nævnt de forskellige områder, der bør med i beskrivelse af kvalitetsstandard. Det er f.eks. værdig pleje, praksis for medicinering, fysiske rammer, kostforplejning, hygiejniske forhold osv.

Socialministeriet har også støttet et projekt, der har arbejdet med kvalitetscertificering i forbindelse med Institut for Serviceudvikling i Odense, og i andre europæiske lande, hvor der er tradition for flere private ældreinstitutioner, har man for længst valgt en form for kvalitetsmærke. Kvalitet drejer sig jo om at indfri de for-

ventninger, man opstiller for borgerne. Kvalitet kræver en vis kvalitetsstandard, som man forpligter sig til, og dermed skabes der synlighed omkring et kvalitetsniveau.

Ministeren nævnte i sit indlæg til beslutningsforslag nr. B 50 ordet serviceniveau. Det kunne man også bruge i stedet for kvalitetsniveau. Det giver borgerne en slags synligt sikkerhedsnet, så de oplever, at der er samme kvalitet i både nord og syd i en kommune og ikke som nu, hvor niveauet kan opleves meget forskelligt inden for den samme kommunes grænser.

Selv om det ofte siges, er det stadig væk sandt, at et samfund måles på, hvordan det behandler dets svageste. Kristeligt Folkeparti mener, det er helt grundlæggende, at ældre, der har behov for det, gives pleje og omsorg på en værdig og betryggende måde. Det er nødvendigt at huske, at bag den skrøbelige facade på mange ældre svage findes der et menneske, der har sin helt egen livshistorie, sine egne erfaringer, sine egne ønsker og behov, sine egne holdninger og normer. Helt klart: Kvalitetsstandarder i hele plejesektoren må og skal vi have.

Så vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg ikke kan begribe, at der er partier, der ikke vil gå ind for kvalitetsstandarder, fordi de er imod udlicitering og ser spøgelse, så snart det ord nævnes. Kvalitetsstandarder er jo dog noget, man skal have for de ældres skyld. De ældre har i høj grad brug for kvalitetsstandarder, enten de ældre er på et privat eller på et offentligt plejehjem.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Else Winther Andersen.

Else Winther Andersen (V):

Det var så det sidste af de her tre beslutningsforslag, hvor vi jo hen ad vejen har ønsket at sætte den enkelte ældre i centrum, og vi har ønsket at give valgfrihed, men jeg vil jo ikke sådan ligefrem påstå, at der har været fuld enighed hele rækken rundt.

Også ved det her beslutningsforslag må vi jo trods alt sande, at der er mange, der siger, at selvfølgelig skal vi have kvalitet og vi skal have en kvalitetsvurdering. Vi har bare en meget forskellig opfattelse af, hvad kvalitet er.

Kvalitet i denne sammenhæng og i den ånd, det her beslutningsforslag er skrevet, drejer sig jo ikke kun om penge. Det drejer sig også om kultur. Det drejer sig om, hvad det er for et indhold, man har på de enkelte ældrecentre eller

plejecentre, hvad det er, man dér sætter som det væsentligste, sådan at de pårørende og de enkelte ældre kan se, hvad det er for indhold, der flyttes ind til. Og det her beslutningsforslag hænger jo i den grad sammen med beslutningsforslag nr. B 50 om frit valg af plejehjem.

Det er altså meget tankevækkende, at lige så snart andre end lige Socialdemokratiet, og det er henvendt til Socialdemokratiets ordfører, begynder at snakke om kvalitet og kvalitetsvurdering set med nogle andre øjne, end når vi bare snakker om at støvsuge på den rigtige måde, hvor mange gange og hvor tit ældre kommer i bad – og selv om det også er vigtigt, så er det jo kun en del af det – så tror man med det samme, at vi er ude at snakke udbud og udlicitering, og man tror med det samme, at det her kun er et spørgsmål om at give hele ældreplejen fri. Nej, det er at synliggøre, hvad indholdet er i det, de ældre får.

Nu har vi hørt tre gange i dag fra hr. Villy Søvnald, at det her er en genfremsættelse. Ja, hvad skade sker der ved det? Det er faktisk, fordi vi mener det. Det er, fordi vi mener, at den enkelte ældre skal have størst mulig valgmulighed, størst mulighed for, at der dér, hvor man skal være i den fjerde alder, er der et plejehjem, der har en kvalitet, der passer, og et indhold, der passer til det aktive liv, som man har haft i sin aktive alder.

For det er jo ikke bare et spørgsmål om, hvor stort rummet er, og hvordan det er indrettet. Det drejer sig jo i den grad også om nærvær. Det drejer sig om at forpligte hinanden. Det drejer sig om at forpligte det ældrecenter til at sige, at det er den vare, vi kan tilbyde, og så synliggøre det over for beboerne. Jeg synes i den grad, at det er en almen menneskerettighed, at man ved, hvordan tingene er dér, hvor man skal flytte ind, når man kommer i den alder, hvor man bliver skrøbelig og skal passes.

Jeg tror nemlig, at det går sådan, at alle vi, der sidder her i Folketinget, når vi selv kommer i den alder så selv ønsker at bestemme, hvad det er for et indhold, der skal være, sådan man kan få den tætteste og den næreste pasning.

Men jeg glæder mig til de diskussioner, vi kan få i Socialudvalget, og jeg vil også sige tak generelt for alle tre beslutningsforslag og for den debat og meningsudveksling, vi har haft i en god ånd og tone i løbet af i dag. Jeg tror nemlig, at for hver gang vi får debatteret de her emner, så bliver der flyttet en lille streg længere hen imod det frie valg for det enkelte menneske.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 124: Forslag til lov om ændring af lov om leje, lov om midlertidig regulering af boligforholdene og lov om leje af almene boliger. (Ophævelse af regler om beboermaksimum).

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 30/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard): Reglerne om beboermaksimum blev vedtaget i maj måned år 2000 som en del af en bred vifte af initiativer, som regeringen fremlagde sin i handlingsplan om bedre integration.

Handlingsplanen byggede på det grundliggende princip, at alle uanset etnisk baggrund skal opnå mulighed for at deltage på lige fod med andre borgere i vores velfærdssamfund, både når vi taler om det politiske, det økonomiske, det arbejdsmæssige, det sociale, det religiøse eller det kulturelle liv. Kun på den måde kan vi skabe et godt og et givtigt fællesskab mellem mennesker, der har forskellig etnisk baggrund.

Derfor mener vi i regeringen, at der skal gøres meget for, at de mennesker, der kommer til vores land, bliver integreret i vores fællesskab. En af målsætningerne er, at bosættelsen af flygtninge og indvandrere sker som et led i en alsidig udvikling af by- og boligområder, en udvikling, som præges af aktivitet og samvær, og som er attraktiv for alle befolkningsgrupper.

Enhedslisten foreslår nu, at et af de initiativer, nemlig reglerne om beboermaksimum, skal op-